

Utsikt

Jag minns hur vassen öppnade sig
för vinden
och hur svanen guppade på sjön
som en gummianka
och solen som balanserade
på grantopparna
Jag saknar utsikten jag hade
men inte sjukhusmaten och de andra
patienterna och personalen
och promenaderna
Nu har jag ingen sådan utsikt
men jag bor själv och rör om mig själv
och det är både skönt och svårt
Jag brevväxlar med natten
men får inga svar
Jag tar hand om mina växter
som vore de mina barn
Jag försöker inte längre förstå
Jag vet inte om det är bra
eller dåligt
Jag finns plötsligt i det runtomkring mig
Så går dagarna och blir nätter
och nätterna blir dagar
och nu är det snart vår
och jag tog mig ända hit
Vad är då fem år, tio år?
När varje sekund räknas
När varje andetag, varje steg
är på riktigt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christoffer Bergström med Poeter.se id #190702 innehar upphovsrätten